

МИТКО И ОМАГЪОСАНАТА ПЕЩЕРА

Роман за малки и големи деца

© Емил Минчев, *автор*

© Таня Минчева, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4806-6

ЕМИЛ МИНЧЕВ

МИТКО
И ОМАГЪОСАНАТА ПЕЩЕРА

 ciela

*Имало едно време... някъде в средата на 90-те...
една приказна страна... наречена Дружба 2...*

Посвещавам тази книга на своите съученици от 68-о СОУ, където и по широкия свят да се намират в момента: Серго, Кунчев, Андрей, Калина, Петя, Крум, Ради, Лъчо, Илиян, Зоя, Рая, Калин и Калоян. Те си знаят защо.

Благодаря и на приятелите, които ми помогнаха с редактирането на романа: Павлина Борисова-Бенсен, Селена Димитрова, Евгени Динев, Любомир Колев, Таня Минчева, Захари Шойлев, Георги Шопов.

„Недей (да ме забравяш)“

Кийт Форси, „Клуб „Закуска“

ПРОЛОГ

Митко зяпаше от балкона на кухнята и си фантазираше. Вечерта бе необичайно топла за януари и жизнерадостната песен на капчуците огласяше целия квартал: падналият на Бъдни вечер сняг се топеше и капеше от стрехи и улуци. Нагорещените радиатори продължаваха да бълват суха жега и да превръщат малките панелни апартаменти в сауни. Много хора бяха откrexнали по някой и друг прозорец за проветрение и четвъртокласникът долавяше какофония от квартални звуци: приглушени разговори, бръмчащи телевизори, вой на прахосмукачка, бебешки плач, детски писъци и думкаща музика. Блокът бе живнал и хората се бяха разшавали, макар тлъстата зимна луна отдавна да бе изгряла над София. От време на време някоя кола минаваше с рев по улицата, а на заден фон неизменно присъстваше дрезгавият тътнеж, носещ се от „Цариградско шосе“. Докато се вираше в отсрещния блок, на Митко му направи впечатление, че почти всички тъмни прозорци просветваха в унисон. Погледна към блока отдясно и забеляза същия феномен: сякаш живеещите там размахваха запалени фенерчета в тъмните си холове. Предположи, че всички гледаха „Денят на независимостта“ по „Канал 1“ – хитовия филм тази неделя. Е, не съвсем всички, защото съседът отдолу хокаше жена си,

а малчуганите от горния етаж топуркаха напред-назад като стадо овце, докато майка им пържеше картофи на балкона и се мъчеше да ги усмири с обещания за някакъв мистериозен десерт. Господин Желязков от 37-и апартамент започна да изтезвава цигулката си може би в опит да заглуши жалния вой на прегряла бормашина, идващ от мазето. После четвъртокласникът чу трясък на нещо стъклено, изпуснато на пода. Накрая съседите отдолу се разкрещяха и всичко свърши с шумен плесник и силно хлопване на врата, от което прозорците зад Митко издрънчаха.

Той се загледа надолу към заснежената улица и зърна дрипав старец с рошав калпак и найлонови пливове, овързани с тиксо около босите му крака. Клетникът ровеше в кофата за боклук пред съседния вход, а сплъстената му жълта брада бе толкова дълга, че стигаше до пъпа. Заприлича му на магьосник. Представи си го как махва с ръка и вонящият контейнер се превръща в дълга маса, отрупана с топла храна. После сопата, с която ровеше, се преобрази в златен жезъл, а носещият се към него раздрънкан микробус – в огнедишащ дракон със светещи квадратни очи. Алармата на паркирания наблизо вартбург започна да вие, събудена от вибрациите, и Митко веднага си представи, че това е ревът на звяра, готвещ се за атака. Топящите се от двете страни на пътя преспи бяха димните облачета, които змеят изпускаше от ноздрите си, а кафявата диря изгорели газове, виеща се от ауспуха на микробуса – люспестата му опашка.

Замириса на цигарен дим и Митко чу скърцане на отварящ се прозорец. Бабичката от 28-и апартамент бе излязла на остъкления си балкон, за да пуши. Не след дълго чу и жалното мяукане на една от котките ѝ. Митко харесваше госпожа Владимирова, въпреки че миришеше странно и ръцете ѝ бяха покрити с кафяви петна. Най-вероятно защото му даваше дъвка „Идеал“ всеки път, когато го видеше. Сега старицата се закашля, а после нещо я разсмя – сигурно палавият котарак бе направил някаква лудория. Смехът ѝ бе дълбок и хриплив и четвъртокласникът незабавно ѝ приписа ролята на кискаща се вещица. Бездомникът на улицата я чу, спря да ровичка в кофата и любопитно вдигна глава. „Магьоснически дуел!“, веднага си рече Митко.

Сетне от храстите зад трафопоста, където се помещаваше кварталната видеотека, долетя гърленото ръмжене на Шуши – местния помияр, който бабичките от блока хранеха с кокали и обелки от кренвирши. Ала четвъртокласникът веднага припозна в него свиреп върколак, който тъкмо се бе преобразил. Ами ако чудовището нападнеше магьосника, докато той се дуелираше с вещицата от 28-и апартамент? Митко трябваше да му помогне! Той така се развълнува, че се изправи на пръсти и притисна гърди в парапета, но после усети, че нещо там му убиваше. Бръкна в пазвата си и извади връвта, на която бяха окачени ключовете му от вкъщи. Бе забравил да ги свали, когато се бе прибрал от магазина. Но не, това не бяха ключове, а индиански болеадорас като в онази книга-игра, която наскоро

бе прочел – кожени ремъци с вързани на края им каменни топки, които ловците въртят над главите си и после мятат към животното, за да оплетат краката му и да го препънат. И когато върколакът изскочеше от храстите, за да разкъса гърлото на магьосника, Митко щеше да го замери със своите болеадорас и да го обезвреди!

Той развъртя връвта с ключовете над главата си и впи поглед в потрепващия храст, но точно тогава баща му го извика за вечеря и развали илюзията, като безцеремонно приземи рещата се над квартала птица на въображението му. Родителите бяха такива: все гледаха да те върнат в сивото ежедневие, защото собственото им въображение бе закърняло поради недостатъчна употреба и тайно завиждаха.

Четвъртокласникът въздъхна, завъртя се на пети и влезе в топлата и светла кухня.

ПЪРВА ЧАСТ
ПЪТУВАНЕТО

I

Магьосникът щракна с пръсти и пипалата на чудовищния октопод се обвиха около тънкия кръст на принцесата. Граф Баримор замахна към лукавия старец с отровния си кинжал и успя да го пореже по бузата, преди защитното заклинание да го отпрати няколко метра назад, сякаш зашлевен от невидима десница. Раната веднага забра и гангреняса, а шурналата кръв пожълтя и се превърна в гной. Стражите, предвождани от кралицата майка, се исипаха в тронната зала с оголени мечове и мрачно свъсени лица. Щом ги видя, магьосникът скръцна със зъби и мъжете застинаха като вкаменени с очи, разширени от ужас и недоумение, попаднали в капана на пъкленото му заклинание. Пипалото на червения октопод, изпълзял от начертания на пода пентаграм, се обви още по-плътно около тялото на принцесата и тя се заизвива безпомощно, останала без дъх. Баримор изруга и запрати кинжала към стареца, но оръжието изчезна миг преди острият му връх да достигне целта. Капитанът на стражата, трирък исполин с бицепси като бурета, успя да разкъса оковите на магията, вдигна меч над главата си и хукна напред със свиреп вик. Пробва да отсече главата на магьосника, ала острието мина през прокълнатото му тяло като през гъста мъгла. В същия миг второто от осемте

пипала на октопода се обви около врата на капитана и започна да го стиска. Кралицата майка се отърси от вцепеняващото заклинание и се втурна към дъщеря си. Опита да откопчи пипалото с ръка, ала извика от болка и кожата на дланта ѝ мигновено се покри с големи бели мехури.

Баримор опъна тетивата на вълшебния си лък и се прицели, но кралицата майка му даде знак да не стреля. После махна и на стражите, които прибраха мечовете си обратно в ножниците, вперили кръвнишки погледи в мъжа, когото допреди няколко дни бяха считали за свой учител и предводител; мъжа, когото на драго сърце биха последвали до дверите на ада.

– Змия! – изсъска кралицата. – Освободи дъщеря ми или ще умреш в тази зала!

Магьосникът се озъби.

– Тя ще умре. Ти също. Няма да оставя никого жив.

Баримор пусна стрелата, но тя също се изпари във въздуха.

– Защо, Ранкор? Защо ни предаде? – изплака кралицата и прегърна ръката си, която бе посиняла и вече гниеше. – Защо призова този демон от недрата на Бракар?

Старецът я изгледа студено.

– Не се преструвай на невинна.

Тя поклати глава.

– Моля те, кажи ми. С какво сме те наскърбили? С какво сме заслужили яростта ти?

– Наистина ли не знаеш?

– Обясни ми. И ако мога с нещо да укротя гневата ти, ще го сторя. Но първо пусни дъщеря ми. Моля те. Тя умира.

Магьосникът стрелна с поглед принцесата и устните му се извиха злобно.

– Дъщеря за дъщеря.

Проехтя гръм, пентаграмът проблесна и се затвори, а чудовището бе прерязано на две. Горната половина на октопода отчаяно се замята, плискайки черна кръв. Принцесата съумя да се освободи от увисналото пипало, рухна на колене и започна жадно да гълта въздух, а майка ѝ се завтече да ѝ помага.

В дъното на стаята припламна искра и се вдигна струйка черен дим, която мазно се разля по мраморните плочки и постепенно доби очертанията на висока жена с очи като огън.

Усмивката на стареца застина.

– И ти ли, сестро?

Вещицата сви рамене.

Двамата нападаха едновременно, като черните им заклинания се срещнаха в центъра на залата с оглушителен тътен. Блесна ярка светлина, дворецът се разклати из основи и... Митко се събуди, защото някой грубо го разтърсваше за рамото.

II

Ставай, че ще закъснееш, Дими – прошепна майка му. – Опекла съм ти принцеси.

Митко се прозя и разтърка очи. Стаята му тънеше в сумрак, значи още не бе съмнало. Единствената светлина идваше от запалената в коридора лампа, чиято гола крушка блестеше в очите му и го заслепяваше. От кухнята се носеше аромат на сладко кафе и печени сандвичи. Парното ръмжеше като огнедишащ дракон, а някой пред блока напразно се опитваше да запали москвича си.

– С кайма и кашкавал? – дрезгаво попита той и сърцето му се разтуптя от страх при мисълта за дългото пътуване, което му предстоеше.

Ами ако му се дочуркаше в автобуса? Винаги бе имал проблеми със стискането. Веднъж бе чул татко си да казва, че е наследил пикочния мехур на леля си. Половин чаша вода му бе достатъчна – веднага му се допикаваше, особено ако най-близката тоалетна бе прекалено далече. Най-големият му кошмар бе, че по време на пътуването ще му се доходи по малка нужда и ще се наложи да уведоми някоя учителка, която на свой ред ще трябва да доложи на шофьора, за да спре автобуса. *Само заради него.* Представи си как минава през целия претъпкан рейс пред смръщените, обвинителни погледи

на всичките си съученици, и стомахът му се стегна на възел.

– Яйце и сирене – отвърна майка му и безцеремонно го отви. – Каквото не изядеш, ще ти го увия в едно пликче за после. Раницата ти е готова. Сложих ти пет тениски и седем чифта гащи и чорапи.

Митко се облещи и веждите на майка му се склукчиха критично.

– Ще си сменяш гащите всеки ден, чуваш ли? И чорапите.

Той се прозя.

– Ясна ли съм, Дими? Не ме карай да повтарям. Всеки ден.

– Тъхъ.

– И не излизай навън без шапка и ръкавици, защото ще измръзнеш. Там ще бъде много по-студено от София. Чуваш ли? Не ме чуваш. Хайде, ставай, че ще закъснееш. Баща ти снощи препи и още хърка, така че няма да те кара. Ще ти сложа три вафли, две сокчета и един шоколад. Искаш ли зрънчо?

– Не. Не ми трябват и сокчета.

– Едно сокче тогава.

– Не.

– Слушай учителките и не прави бели. Ясна ли съм?

– Да.

Майка му безмилостно цъкна лампата и Митко вдигна ръка, за да предпази очите си.

– Отивай да си миеш зъбите. И не забравяй да си изчистиш гурелите. Всички тези боклуци ли ще мъкнеш?

Той примигна сепнато и подпухналите му от съня очи се насочиха към бюрото, окъпано в дрезгава кехлибарена светлина. Майка му сочеше купчината комикси и книги, които предишната вечер старателно бе избрал и приготвил. Гледката стопли сърцето му. Притеснението му от дългото пътуване бе изтикано на заден план от друго, много повълнуващо чувство – трепетно въодушевление при мисълта за приключението, което му предстоеше, а именно – цяла седмица далече от къщи, с всички приятели от училище в планинска хижа насред гората!